

«Ой не цвісти калиноньці...» (1867)

Глібов Леонід Іванович

* * *

Ой не цвісти калиноньці
В зеленім гаї,
Не гуляти козакові
У ріднім краї.

Ішов козак дорогою
Не в Крим, не по сіль,
Зустрілася пригодонька —
Вдовина постіль.

На білії подушечки
Головку поклав, —
Забув тую дівчиноньку,
Що дома кохав...

Ой не цвіте калинонька
В зеленім гаї,
Плаче нишком дівчинонька
У своїм краї.

Ніхто в світі жалю її
Не чув і не знав,
Тільки тая тополенька,
Де голуб сідав.

Під тією тополею
Травиця росте,
Між травною зеленою
Барвінок цвіте.

Дівчинонька барвінкові
В'януть не дає;
Щовечора тихесенько
Сльозами полле...

Високая тополенько,
Зеленій, шуми!
Цвіти, цвіти, барвіночку,
З весни до зими!

Довіку вас дівчинонька
Буде доглядать,

З вами тугу розважати,
Долю викликать...

Июль 1867 г.
Чернигов

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/oi_ne_tsvisty_kalynontsi